

мете като грозна буря, като черенъ моръ стотици села и яки крепости, изтрѣби съ хиляди ромеи, пресели цѣли селища отъ югъ на северъ, при Истѣра, изгони лагинитѣ чакъ до Бѣлото море...

Сега или никога.

Той знаеше, че всѣко колебание въ този върховенъ мигъ е гибелно. Веднѣжъ започналъ, трѣбваше да отиде до край. Врѣщане нѣмаше.

Нарекоха го Ромеоубиецъ, нарекоха го Бичъ Божий, проклеха го. Но той знаеше, че веднѣжъ за винаги славянитѣ трѣбваше да се отърватъ отъ игото на ромеитѣ. Ако не ги погубѣше той, тогава тѣ щѣха да унищожатъ държавата му. И то много по-жестоко, много по-безпощадно.

Сега или никога славянитѣ, трѣбваше да се изтрѣгатъ отъ хищнитѣ лапи на Визансъ. Защото иначе, бавно но сигурно ромеитѣ претопяваха всичко българско, унищожаваша го, изличаваха го съ всички сръдства. И затова грозна закана горѣше въ сърдцето на Калояна.

Тѣй както бѣха ромеизирани славянскитѣ земи, така сега той щѣше пъкъ да ги отромеизира! Съ сжщитѣ сръдства. Ни по добри, ни по-зли! Едно време Василий се помжчи да унищожи и погърчи България. Нарекоха го Българоктонъ. Сега идѣше редъ на Ромеоктона...

Съ сила ромеитѣ искаха да владѣятъ чужди земи. Добре. Сега насила ще бждатъ изгонени отъ тамъ! Поменъ да не остане отъ тѣхъ! Родътъ имъ да се изтрие отъ земята!

Не можеше една гнила империя да крепи властта си върху толкова чужди, свежи сили, да изсмуква благодатнитѣ имъ сокове, за да храни малцина неспособни избраници.

И Калоянъ освободи Охридъ, Монастиръ, Велесъ, Касгория и множество други останали чисти български градове, ромеизирани Родосто, Ираклия, Траянополъ, Магри, Перитонъ, Аркадиополъ, Мосинополъ, Цурулъ изгори до основи, а жителитѣ имъ пресели по брѣговетѣ на Истѣра. Тѣй нѣкога Василий Българоубиецъ преселваше българитѣ отъ Бѣломорието край Истѣра. Сто и петдесетъ години